

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

GROETEN VAN OP DE MAAN

Een blijspel in vier bedrijven

1880

door

Bruno Buteneers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2019

Nr.3487

PERSONAGES

(4à5 dames – 4à5 heren)

GUY, overdreven punctueel, cynisch, sarcastisch, niet bestand tegen druk :

HUBERT, man van extremen: eerst te blij, daarna te droevig :

JIM, altijd verward, lijkt wel stoned te zijn :

TINE, sympathiek, meelevend :

NELLY, vriendelijk maar kordaat, wordt gaandeweg dronken :

LUCAS :

MARTINE, goedgezind, beleefd koppel, erg aanhankelijk :

GRAVIN STELLA, knorrig, komt in een voor haar vreemde wereld terecht, beetje manziek :

CATERBOT 3000, soort van butler met kunstmatige intelligentie (deze acteur of actrice beweegt zich voort op een Hoverboard).

DECOR

EERSTE, TWEEDE EN DERDE BEDRIJF :

Ontvangstruimte. Een grote balie staat links op het podium. Een gedeelte van de achterwand lijkt op een heel groot raam met panoramisch zicht. Hierdoor ziet het publiek nog een stuk van het maanlandschap en in de verte de aardbol. In het midden staan enkele stoelen. Links en rechts zijn (automatische) deuren.

VIERDE BEDRIJF :

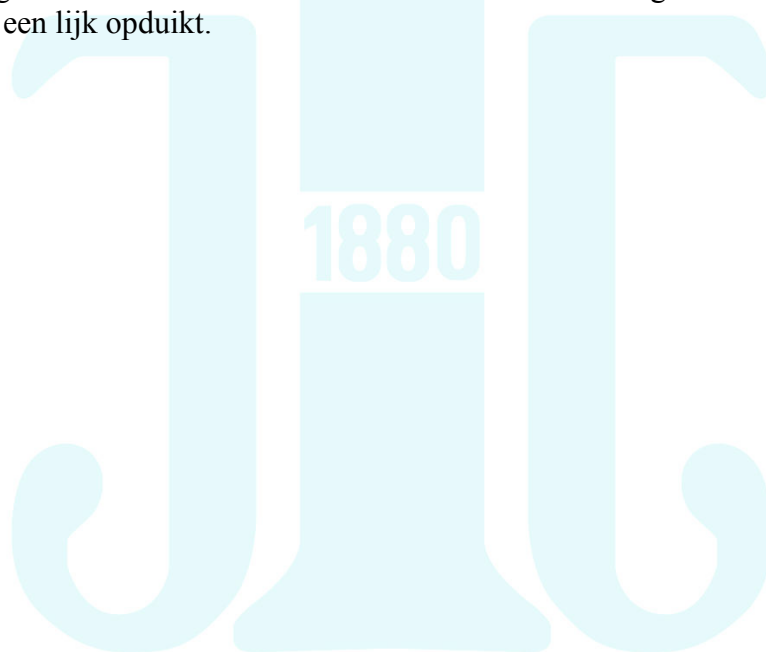
Onderhoudsruimte. Er staan enkele emmers en zwabbers. Uit de muren komen drie grote flexibele (aluminium) ventilatieslangen. Op de achtergrond staat een kleiner raam, waardoor de aarde in de verte zichtbaar is. Eigenlijk is dit bijna hetzelfde decor als de voorgaande bedrijven, mits enkele aanpassingen.

Tijd

Het stuk speelt zich binnen enkele uren af.

KORTE INHOUD

De eerste bewoners arriveren op de maan. Ieder van hen heeft zo zijn eigen redenen om alles op aarde achter te laten. Een overijverige ambtenaar van de maandouane laat hen niet zonder slag of stoot binnen. Plots duikt er een lijk op. Krijgt men de situatie nog onder controle of dreigt alles in wanorde te vervallen? Douaneambtenaar Guy volgt strikt de regels op en wil van geen wijken weten. Hij is cynisch en sarcastisch. Zijn tegenpool is de charmante hostess Tine. Op aarde kende Hubert niets dan tegenslag. Hij hoopt maar dat het ongeluk hem niet tot op de maanplaneet gevolgd is. Vastgoedtycoon Nelly Van Zandt wil graag op de nieuwe planeet haar bezigheden voortzetten en het maanlandschap hertekenen. Voor Lucas & Martine werd het op de aarde te druk. Zij zijn vooral op zoek naar rust, ver weg van het gekrioel. De knullige en verwarde eerste onderhoudsman Jim probeert de maanpost netjes te houden en kleine defecten te repareren. Caterbot 3000, een butlerrobot, hoort iedereen te bedienen, maar blijkt al gauw over een eigen willetje te beschikken. Ieders verleden lijkt zijn toekomst te bedreigen. Het wantrouwen in elkaar wordt alleen maar groter en als er dan nog eens een lijk opduikt.

EERSTE BEDRIJF

Een ongenodigde gast op de maan

(Return to the Moon van Elvy speelt ongeveer twee minuten. Dan komt onderhoudsman Jim in zijn werkpak, met zijn zwabber in de hand, aangeslenterd. Hij blijft aan het grote raam staan en staart naar de planeet aarde.)

JIM : Veel plezier, meneer Kustermans! Veel plezier! *(Salueert naar de aarde. Daarna pakt hij zijn zwabber en veegt weer even in het rond.)* Vroeger voetbalden mijn broer en ik vaak in onze tuin. Na een harde trap verdween onze bal in de tuin van onze buurman, meneer Kustermans. Ik ging de bal tussen zijn rozenstruiken zoeken. *(alert)* Plots hoorde ik meneer Kustermans vanuit zijn slaapkamer tegen zijn vrouw zeggen: ‘Schat, ik wil ooit eens een triootje in onze tuin beleven.’ En zij antwoordde: ‘Ja, schat, dat doen we... als de jongen van de buren op de maan rondloopt.’ *(Salueert, net als een militair, richting aarde.)* Veel plezier, meneer Kustermans! Pas op voor de rozenstruiken! *(Kijkt wat verdwaasd rond en het lijkt dan alsof iets hem te binnen schiet.)* Tegenwoordig gooit men toch echt alles weg. Kijk eens wat ik gisteren tijdens mijn inspectieronde buiten vond. *(Haalt een oude, versleten Amerikaanse vlag boven. Hij wappert er even mee, moet dan door het maanstof niezen en snuit er zijn neus mee.)* Niemand heeft nog respect voor zijn land. In mijn land heeft het volk nog respect voor zijn vlag, zijn drie koninginnen en hun mopshonden! Wacht, van welk land ben ik nu weer? *(pauzeert even)* Eerst dacht ik heen en weer te pendelen voor deze job op de maan. Acht uur werken en dan weer rustig naar huis vliegen. Maar een vlucht naar de aarde duurt *(telt in gedachten)* 36 uren. Ik zou dus meer onderweg zijn voor deze job dan dat ik zou werken. *(Veegt wat in het rond met zijn zwabber.)* Voorlopig blijft mijn vriendin op aarde. Ik hoop maar dat deze langeafstandsrelatie blijft duren. Het maanbrood dat ik iedere keer meebreng vindt zij maar niks, nooit vers. Ik snap er niets van. Hier is het nochtans lekker. *(Haalt uit zijn borstzakje een verse snee brood en bijt er in. Dan veegt hij verder*

met zijn zwabber en schuift zo wat meer op naar de rechterkant van het podium.)

(Guy en Tine komen aangestapt.)

TINE : Goedemorgen!

JIM : *(kijkt verbaasd op zijn uurwerk)* Morgen?

(Jim verdwijnt al vegend van het podium. Guy gaat achter de balie staan. Tine stelt zich een metertje verder op. Ze is klaar om de reizigers te verwelkomen.)

GUY : Zo, tijdig al de computersystemen opstarten. De stempelkussens controleren. Vandaag hebben we een afspraak met de geschiedenis. De eerste vaste bewoners van de maan komen aan.

TINE : *(glundert)* Spannend zeg! Ik ben best zenuwachtig.

GUY : *(kijkt heel even ongeïnteresseerd op. Hij zet nog wat dingen klaar.)* Tine, dus als straks de eerste maanbewoners aankomen, dan moet jij ze dus verwelkomen?

TINE : Klopt, ik wens ze een prettig verblijf toe en ik vertel ze enkele wetenswaardigheden over de maan.

GUY : *(minachtend)* Ah, je bent een promomeisje van de ruimtevaartorganisatie.

TINE : Neen, een gastdame. *(buigt elegant door de knieën)*

GUY : Dus, een hostess?

TINE : *(streng)* Toen ik gastdame was op 'Het Shuttlesalon', toen moesten alle gastdames meertalig zijn en moesten we bovendien de werking van de raketmotor begrijpen! Graag wat meer respect, meneer die stempeltjes zet.

(Guy kijkt haar wat ongelovig aan.)

De shuttle is een kwartier geleden geland. Ik denk dat de eerste gasten er aan komen.

GUY : Over een dikke tien minuten is alles achter de rug. Verwacht maar geen gekheden, onrust of onregelmatigheden. Je wordt geen ambtenaar voor spektakel en gevaar. Anders was ik wel krokodillen gaan kweken in Bali. Neen, neen, rust, een

stempel en een pen.

(Guy rangschikt nog wat paperassen op zijn bureau, zet zijn das goed en wrijft door zijn haar. Hubert komt enthousiast aangestormd. Hij draagt moonboots en een te dikke bomberjack. In het midden van het podium blijft hij staan.)

HUBERT : *(zingt enthousiast en met open armen als Frank Sinatra)* Fly me to the moon!

Fly me to the moon! Eindelijk ben ik er! Fly me to the moon!

GUY : *(snoevend tegen Tine)* Ik had van de eerste gasten wat meer klasse verwacht.

Meneer komt hier binnengestoven als een dolle hond zonder leiband.

TINE : *(vrolijk)* Natuurlijk is Hubert blij.

GUY : *(ongeïnteresseerd)* Hubert?

TINE : Op de maan komen wonen, is een grote sprong voor de mensheid. De mensheid kan ver kijken omdat ze telkens op de schouders van haar voorgangers staat.

GUY : *(ongeïnteresseerd)* Waar sta ik?

TINE : *(op dreef)* Dat wil zeggen dat indrukwekkende vernieuwingen altijd voortbouwen op het werk van anderen. We kunnen hier staan dankzij de eerdere prestaties van voorgangers. Astronaut Neil Armstrong vloog destijds in een rammelend blik vol deuken naar de maan.

GUY : Volgens mij is Hubert ondertussen al de veertiende man op de maan. Niemand herinnert zich de veertiende van iets.

(Hubert kijkt bewonderend in het rond en neemt foto's van de aarde. Jim staat plots aan hun balie.)

JIM : Lodewijk de veertiende!

(Guy en Tine schrikken zich een hoedje.)

GUY : *(boos)* Van waar kom jij? Ik schrok me bijna een hartaanval.

TINE : *(lacht)* Daar zou je wel de eerste mee kunnen zijn!

JIM : Iedereen herinnert zich de Franse zonnekoning Lodewijk de Veertiende. Wist je dat

Lodewijk de Veertiende dertien onwettige kinderen had? Dertien! Hoeveel namen moet je hen dan niet geven?

GUY : (*ongeduldig*) Heb jij geen werk te doen?

JIM : Eerste onderhoudsman, Jim. Ik kom u melden dat er problemen zijn met de communicatie tussen de aarde en de maan.

TINE : Wat voor problemen? Toch niets al te erg?

JIM : Door het spaghetti-incident kunnen we voorlopig niet met de aarde communiceren.

TINE : Spaghetti-incident?

JIM : Iemand heeft spaghetti op de zender gemorst.

GUY : Iemand?

JIM : (*droog*) Iemand.

GUY : Tot gisteren was jij hier toch helemaal alleen op de maan?

JIM : (*trekt grote ogen*) Oeps, betrapt!

GUY : En wat sta jij hier dan te lummelen? Heb je dan geen zender te repareren?

(*Jim salueert en schuifelt weer weg.*)

TINE : Goedemorgen, meneer Hubert! Welkom op deze maanbasis!

HUBERT : (*stapt op de balie af. Dolenthousiast*) Hier neem ik een nieuwe start, een nieuw begin. Ik heb jaren onder de sloef gelegen, maar nu ben ik eindelijk van haar af. Ik neem nu mijn eigen beslissingen! Ik heb mijn identiteitskaart in de shuttle verscheurd en alle snippers weggegooid. (*Trommelt met zijn handen op de balie.*)

GUY : (*droog*) Identiteitskaart, alstublieft!

HUBERT : (*stem slaat over*) Wat?

GUY : Uw identiteitskaart, alstublieft.

HUBERT : Ik heb die zonet verscheurd als symbool voor mijn nieuwe start.

GUY : Sorry meneer, maar zonder uw identiteitskaart komt u hier niet binnen. Jammer van de prachtige symboliek!

HUBERT : (*paniekerig*) Dat kan je toch niet menen?

GUY : Ik maak geen regels, ik volg regels.

TINE : (*lachend*) Vaak maken mensen regels voor anderen, maar uitzonderingen voor

zichzelf.

HUBERT : Kijk! (*haalt uit zijn borstzak een papier en vouwt het open*) Dit is het eigendomsbewijs van mijn maanbungalow. Ik moet hier zijn!

GUY : (*gedecideerd*) Mag ik eens kijken? (*Controleert plechtig het document*) Eén luxe maanbungalow aan de Slangenzee, plus een chalet aan de donkere zijde van de maan.

TINE : Staan er ook bungalows aan de achterkant van de maan?

HUBERT : (*enthousiast*) Zie je wel? Ik heb alle reden om hier te zijn.

GUY : Is dit uw eigendomsbewijs?

HUBERT : Ja, ja, geloof je me nu?

GUY : (*streng*) Heb je dit eigendomsbewijs gekregen bij een Happy Meal in een hamburgerrestaurant? Of gewisseld met een kleuter voor een set dikke kleurpotloden?

HUBERT : (*stamelt*) Ma...ma...maar...

GUY : Officiële documenten worden niet op zo'n dun gekleurd papier gedrukt. En kijk: (*houdt het papier voor Huberts ogen*) dit logo hier. Er is geen enkel bedrijf in het wijde universum dat 'Jantje Maan' heet.

HUBERT : Mijn vliegticket voor de spaceshuttle was toch echt?

GUY : Daar twijfel ik geen seconde aan, want anders stond je hier nu niet voor me.

HUBERT : Ik heb grof geld betaald voor mijn maanhuis.

GUY : Ik raad je aan om eens goed naar buiten te kijken, door dat raam daar.

HUBERT : Waarom?

GUY : Ik vrees dat je niet veel meer van de maan zult zien dan dat stukje en al zeker niet de binnenkant van een maanhuis. Wat je misschien wel zult zien is de binnenkant van een wc-pot als zo meteen de waarheid tot je doordringt en je al je half verteerde eten weer langs je slokdarm naar buiten kotst.

(Tine slaat haar handen voor haar mond. Hubert gaat terneergeslagen op de meest rechtse van de stoelen zitten.)

TINE : Arme man. Ik heb medelijden met hem. Moest je zo streng voor hem zijn?

GUY : (*valt uit de lucht*) Streng? Ik, streng?

TINE : Toch wel een beetje?

GUY : *(stapt achter zijn balie uit en loopt de andere richting uit. cynisch)* Zal ik anders gewoon de deur openzetten? Dan kan gewoon iedereen zonder controle naar binnen? Al bij de Romeinen stonden langs de grenzen forten, wachttorens en andere verdedigingswerken. Zo konden vijandige stammen hun rijk niet zomaar binnenvallen.

TINE : Hier kan toch onmogelijk iemand ongewenst binnenvallen?

GUY : *(bloedserieus)* Op aarde bloeien bloemen, groeien vruchten aan bomen en planten, schijnt het zonnetje op je bolletje. Hier op de maan is niets van dat alles, alleen rotsen en stof. Waarom zou je dan het aardse paradijs per se willen achterlaten?

TINE : Voor het avontuur! Trouwens, op aarde gebeurt toch al een identiteitskaartcontrole?

GUY : *(wandelt weer naar zijn balie.)* En hier opnieuw. Zo staat het in het reglement.

(Guy begint van alles op zijn balie te herschikken. Hubert zit letterlijk met zijn handen in zijn haar. Jim komt aangeslenterd en hij gaat naast Hubert zitten.)

JIM : *(richting Hubert)* Hé, pssst!

HUBERT : *(kijkt op)* Ja?

JIM : Je mag de mijne gebruiken. Ik heb alles gehoord. Gebruik de mijne maar.

HUBERT : Uw identiteitskaart? Zoiets werkt toch nooit?

JIM : Hier, probeer maar! Alle documenten lijken tegenwoordig op elkaar. Iemand kocht ooit een Picasso, dacht dat het een Rubens was en verkocht hem aan een Van Gogh-kenner.

(Hubert stapt hoofdschuddend en moedeloos op de balie af.)

TINE : Opnieuw welkom op de maan, meneer Hubert! Hier hoeft je je geen zorgen over seizoensgebonden kledij te maken. Er is geen weer en geen wind op de maan.

GUY : *(snoevend)* Geen zorgen over kledij? Dat had hij beter wel gedaan.

HUBERT : *(sprekt zichzelf moed in)* Eén klein stapje voor de mens...

GUY : *(kijkt op)* Excuseer?

HUBERT : Ik heb mijn identiteitskaart weer gevonden.

GUY : (*smalend*) Ach zo? Mag ik eens kijken?

(*Hubert overhandigt verlegen het document. En Guy vouwt het plechtig open.*)

Dit is dus het bewijs van uw identiteit.

HUBERT : (*nauwelijks hoorbaar*) Ja.

GUY : (*overdreven luid*) Dit is geen bewijs, dit is een grote foto van onderhoudsman Jim... die spaghetti eet... BOVEN DE ZENDER!

(*Wat verderop schrikt Jim.*)

JIM : (*prevelt*) Het spaghetti-incident!

GUY : Je komt er niet in en je raakt niet meer terug. Je zit hier vast! Je bent een illegaal, een vluchteling.

HUBERT : Een vluchteling?

GUY : Wat mij betreft speelt de rest van je leven zich vanaf nu tussen deze twee deuren af. Misschien raak je ooit bevriend met een aantal immigranten, die door de mazen van het net proberen te glippen. Of kan je hier een smerig baantje bemachtigen. Of misschien kan je optreden als tolk voor een Russische smokkelaar van medicijnen.

HUBERT : Wat? Waar heb je het over?

TINE : Hij maakt maar een grapje. Guy beschrijft gewoon een oude film over iemand die vast komt te zitten op een luchthaven.

GUY : (*zucht*) Goed dan, dan moeten we gewoon wachten op een kopie van meneer zijn identiteitskaart.

HUBERT : Ik ben tot nu toe heel redelijk gebleven. Nu is het echt genoeg geweest! Ik zet hier desnoods de boel op stelten, totdat ik binnen mag.

GUY : (*droog*) Dit wordt interessant.

HUBERT : Ambtenaren koeioneren de gewone mensen met hun regeltjes en formulieren.

GUY : Meneer, ik bepaal niet dit beleid.

HUBERT : Neen? Met de letters van het woord beleid kan je ook nog een ander woord

vormen: DEBIEL!

GUY : Let op uw woorden, meneer Hubert! Uw eigenschappen niet op mij projecteren, alstublieft.

TINE : Wat kan iemand nu toch tegen ambtenaren hebben? Die doen toch niks? (*giechelt om eigen grap*).

HUBERT : (*aarzelend*) Laat me gaan, op de maan! (*begint heen en weer te ijsberen. steeds luider*) Laat me gaan, op de maan! Laat me gaan, op de maan!

(*Hubert blijft scanderen en hij stapt heen en weer zoals een betoger. Plots sluit Jim aan en legt hij zijn handen op Huberts schouders.*)

HUBERT + JIM : Laat me gaan, op de maan! Laat me gaan, op de maan!

(*Hubert en Jim stappen een paar keer al roepend heen en weer. Wanneer ze helemaal rechts zijn, sluit er ongezien een vrouw aan.*)

HUBERT+ JIM + NELLY : Laat me gaan, op de maan! Laat me gaan, op de maan!

(*Hubert en Jim gaan weer zitten. Nelly staat ter hoogte van de balie.*)

NELLY : (*enthousiast*) Wat een hartelijke ontvangst zeg! Vrolijke boel hier!

TINE : Welkom op de maan, mevrouw. U bent de allereerste vrouw die hier permanent komt wonen.

GUY : (*hartelijk*) Welkom, mevrouw...

NELLY : Nelly. Nelly Van Zandt, met dt.

TINE : (*zingt*) Van Zandt, het beste vastgoed: van bergen tot strand.

NELLY : Correct, dat ben ik.

TINE : Uw familie heeft bijna een kwart van de gebouwen op aarde verkocht.

NELLY : (*lachend*) Je doet me bijna blozen! (*ernstig*) We verkochten bijna de helft.

GUY : Vastgoed?

NELLY : Vast beter!

TINE : Of vast best!

GUY : *(staart Tine even aan.)* Prettig verblijf hier op de maan.

NELLY : Mijn vader zei altijd: doe iets met passie of doe het niet! Hij verkocht zijn bakkerij, ging het vastgoed in en zijn broodje was gebakken!

GUY : Eindelijk iemand met klasse en uitstraling. De maan mag zeker geen afvalbak of tweede Australië worden!

TINE : Wat bedoel je daar nu weer mee?

GUY : In de achttiende eeuw zag men Australië als de ideale plek om de overvolle gevangenissen van Engeland te ledigen. Stel je voor!

TINE : Hubert is toch geen crimineel? Die man heeft gewoon zijn identiteitskaart verscheurd. En haar identiteitskaart dan?

GUY : *(overdonderd)* Wat?

TINE : Je moet haar identiteitsbewijs nog vragen.

GUY : Inderdaad, euhm, ja. Mevrouw Nelly, ik ben verplicht uw identiteitskaart even te controleren. Een kleine, kleine, uiterst kleine formaliteit.

(Nelly overhandigt haar document.)

Bent u hier voor zaken of plezier?

NELLY : Op de maan wil ik enkele vastgoedprojecten opstarten. Hier gelden veel minder regeltjes dan op de aarde.

TINE : *(zingt)* Van Zandt, het beste vastgoed: van de maan tot aan de rand.

NELLY : Knap, meid! En weet je wat ik zo leuk aan de maan vind? Hier ben je van al dat wriemelend en kruipend ongedierte af!

GUY : *(kijkt naar Jim en Hubert)* Daar ben ik nog niet zo zeker van. *(werpt een vluchtige blik op haar document.)* Alles in orde! *(richting Hubert)* Zo eenvoudig kan dat zijn.

NELLY : Klopt het dat je op de maan veel minder weegt dan op aarde?

GUY : *(smalend richting Jim en Hubert)* Bij sommigen enkel de hersenen. Gaat u verder, mevrouw.

(Nelly wil langs de balie stappen, maar de deur weigert dienst. Een rood lampje begint te flikkeren.)

TINE : Waarom gaat die deur niet open?

GUY : *(wrikt tevergeefs aan de deur, steeds heviger en wanhopiger.)* Jim! Jim!

(Jim komt aangeslenterd. Guy gaat hem enkele passen tegemoet.)

(boos) Waarom gaat die deur niet open? Zit er misschien een stuk pizza tussen de elektronica? Lasagne tussen de draden? Tiramisu in het deurslot?

JIM : Euh, die deur wordt van op de aarde geregeld. Als je van hier op de knop drukt, dan vertrekt er een signaal naar de aarde en dan gaat de deur open.

GUY : De deur gaat niet open.

JIM : Het signaal kan maar een bepaalde afstand afleggen. Als de deur niet opengaat, dan staat de aarde met haar rug naar de maan toe. We moeten dus wachten tot de aarde weer gedraaid is.

GUY : *(ongeduldig)* Hoe lang duurt dat?

JIM : Een omwenteling van de aarde duurt een dag.

GUY : *(schreeuwt)* EEN DAG !?! Moeten we hier een dag wachten tot de deur open gaat?

JIM : Enkele uren zal ook volstaan. Een beetje gedraaid... is ook een beetje goed.

NELLY : Ik vind het niet erg hoor om even te wachten. Ik ga wel naast die meneer daar zitten.

(Nelly gaat naast Hubert zitten. Hoofdschuddend gaat Guy achter zijn balie staan. Tine neuriet het deuntje van Van Zandt vastgoed.)

HUBERT : Toevallig geïnteresseerd in een vastgoedproject op de maan?

NELLY : Altijd!

HUBERT : *(sluw)* Al van de firma 'Jantje Maan' gehoord?

(Lucas en zijn vrouw Martine komen aangestapt. Ze groeten beleefd Hubert, Nelly en Jim.)

LUCAS : Schatje, die landing. Ongelofelijk! Ik kreeg kriebeltjes in mijn buik, dezelfde als wanneer ik in uw oogjes kijk.

MARTINE : Lieverd, toch! Weet je waar het maanlandschap mij aan doet denken?

LUCAS : Oh, ja, ja! Tenerife! En Malta! En aan die jongen met veel puisten.

MARTINE : Ach meneer, we hebben al zoveel van de wereld gezien.

LUCAS : We zijn op zoveel mooie plekken geweest.

TINE : Welkom op de maan. Een weetje (*neemt fiche*) In onze kalender is er zelfs een dag naar de maan genoemd? Weet jij dewelke? (*zuchtend*) Hier hebben ze niet lang over nagedacht...

GUY : Mag ik uw papieren, alstublieft?

LUCAS : (*overhandigt documenten*) En eerlijk gezegd hé, we zijn de idioten op aarde een beetje beu.

MARTINE : Begrijp ons niet verkeerd hé, meneer? Dat heeft niets met opleiding of intelligentie te maken hé. Idioten vind je overal/

TINE : Mijn ex was een idioot. Toen ik het uitmaakte zei hij: “Je zal nooit nog iemand vinden zoals ik.” Ik antwoordde: “Da’s net de bedoeling!”

LUCAS : Neen, neen, we voelen ons zeker niet beter dan iemand anders. Maar voor iedere gewone en rechtschapen mens die er op aarde rondloopt, zijn er minstens duizend idioten.

GUY : (*mompelt*) Hier liggen de verhoudingen lichtelijk anders. Eerder, fifty, fifty.

MARTINE : En iedereen denkt dat zijn mening toch oh zo belangrijk is. Op alles en iedereen commentaar. Idioten zijn ook...

LUCAS : ... van die mensen die vragen of ze mogen binnenkomen en dan al in uw gang staan.

MARTINE : Of van die mensen die je op de autostrade inhalen om dan voor je weer trager te gaan rijden.

GUY : Of van die mensen die hun identiteitsbewijs verscheuren.

TINE : (*meegaand*) Of van die mensen die een slaappil en een laxeermiddel tegelijk nemen. Ge-vaar-lijk!

LUCAS : Zo is dat, meisje! Ik ben Lucas en dat is mijn vrouw Martine. Zelf ben ik eigenaar van een klein bedrijfje dat Mechatron heet. Ondertussen heb ik al wel wat mensenkennis opgedaan.